

0118 – 18. januar

Når han (talsmannen) kommer, skal han overbevise verden ... om synd, fordi de ikke tror på meg. Joh 16: 8–9.

Legg merke til disse ordene: Om synd, fordi de ikke tror på meg! Her ser jeg noe merkelig. Hva kan det bety at når Herren her vil omtale hele verdens synd, som Ånden skal overbevise om, så nevner han bare dette at de ikke tror på meg?

Jo, det betyr at det er akkurat dette Kristus vil åpenbare for oss, at vantroen er den eneste synden som fordømmer oss. At all synd mot de ti bud er tatt bort, er sonet. Ingen av disse syndene fører til fordømmelse for noe menneske, hvis ikke mennesket selv stiller seg under fordømmelsen på grunn av sin vantro.

Om synd, fordi de ikke tror på meg. Ser vi ikke dette også gjennom all Jesu omgang med syndere? Til ham kom jo alle slags tollere og syndere, toppen på alle ugudelige mennesker i landet. Men ser vi noen gang at syndene deres var noe hinder for at de kunne bli benådet?

Var ikke alt straks vel, bare de kom til ham med alt? Hvor var nå loven med sine bud og sin dom? Hvor var deres lange og svarte synderegister? Alle sitt livs dager hadde de syndet mot Guds bud. Likevel ser jeg Paulus sier at Herren ikke tilregnet dem deres overtredelser.

De møtte bare nåde og trøst, godhet og varme. Som om de hele livet aldri hadde gjort en eneste synd. Vi ser hvordan de skriftlærde raste over dette og sa: Han er tollere og synderes venn. Og hva sier han selv om dette? Han avviser det ikke, men tvert imot bekrefter det.

I lignelser skildrer han disse synderne som hans bortkomne sauer, sølvmynter og sønner. Og at han er Faren som hele tiden har hatt en veldig omsorg for den fortapte sønnen, og løper mot ham med utrakte armer, osv.

Å, kjære Frelser, vet du ikke en gang om de mange og fryktelige syndene hans? Nei, han har ingen synd – ingen som helst synd! Mitt blod utgytes til syndenes forlatelse! Synden er tatt bort, misgjerningene er sonet, og den evige rettferdigheten er ført fram. Gud har i Kristus forlikt verden med seg selv, så han ikke tilregner dem deres overtredelser. Det finnes bare én synd som fordømmer verden: Fordi de ikke tror på meg!

Ser du hvordan Kristus fordømte dem som gjennom det strengeste liv søkte å bli hellige etter loven? Han avviste ikke at det var godt at de søkte å hjelpe de fattige, at de ikke var urettferdige, røvere eller drev hor, osv. Men på tross av alt dette fordømte han dem.

Ser vi ikke også hvordan Paulus gir sterke vitnesbyrd om mange av sine landsmenn, at de hadde nidkjærhet for Gud, at de jaget etter rettferdighet. Men, sier han, de fikk ikke rettferdighet. Fordi de ikke søkte den ved tro, men ved lovgjerninger.

For en underlig dom! De som var de beste, blir fordømt. Og de som var de verste, blir frelst. Den som sløste bort arven sin sammen med skjøger, får oppleve at gjøkalven slaktes til fest når han kommer hjem. Mens den som hadde tjent hjemme hos faren, og «aldri noensinne hadde overtrådt hans bud», aldri fikk et kje!

Ser jeg ikke at her ligger det en stor hemmelighet? Skal det da aldri bli klart for meg hva som skjuler seg i forsoningen? Skal det aldri gå opp for meg hva som skjedde i Kristi død?

Det første vi lærer av disse Kristi ord: Om synd, fordi de ikke tror på meg, er at all synd er sonet i Kristi død. At lovens forbannelse ikke lenger er et uunngåelig resultat av synden. Men at fordømmelsen bare kommer som et resultat av vantroen.

At ikke noe menneske blir fordømt på grunn av synden. Bare på grunn av sin vantro. Det er denne trøstens lærdom vi har i disse ordene.

Det andre vi skal lære av denne teksten, er at det frommeste, alvorligste, mest gudfryktige menneske, kan bli fordømt, – d. v. s. hvis det i all sin kristelighet ikke tror på Kristus. Slike mennesker kan ha mange år bak seg i det alvorligste arbeid på sin helliggjørelse. Kan ha den dypeste anger, de andektigste bønner, det frommeste liv, den strengeste selvfornektelse, den mest utrettelige innsats for de svakeste i samfunnet, osv.

Men på tross av alt dette vil de havne i helvete, hvis de ikke har lært å regne alt dette for tap, sammenlignet med det som er så mye mer verd; kunnskapen om Kristus Jesus. Og det å bli funnet i ham, ha all sin rettferdighet og trøst bare i ham.

Der er ikke noe som helst i et menneske som betyr noe i Guds øyne, etter at hans elskede Sønn gav sitt blod til syndenes forlatelse.

Dette er grunnen til at de mest kristelige menneskene blir fordømt hvis de ikke «tilber Sønnen». Det er dette Den Hellige Ånd skal overbevise verden om: Om synd, fordi de ikke tror på meg! Med dette angriper han de mest fullkomne menneskene på jorden. Kaster de frommeste, mest alvorlige og hellige mennesker under fordømmelsen. Bare fordi de ikke vil gi Lammet all ære, men vil selv være sin egen frelser.